

вирішення з урахуванням позиції об'єкта оперативного спілкування;

3) не вдаватися до застосування відверто вольових тисків у конфлікті, використовувати аргументовані доводи;

4) не користуватися образливими висловами, особливо щодо особистості протилежної сторони, бо це може призвести до психологічного «вибуху»;

5) завжди намагатися нейтралізувати надмірну емоційність конфлікту;

6) за наявності відчутної нервозності (власної чи об'єкта спілкування), призупинити розмову та перенести її на інший час.

Завжди слід пам'ятати, що конфлікт є, насамперед, лише сигналом про наявність невирішеної проблеми у взаєминах із відповідним об'єктом під час оперативного спілкування, і цю проблему треба проаналізувати, зрозуміти й розв'язати, якщо мета спілкування важлива та ще не досягнута.

Список використаних джерел

1. Александров Д.О. Мистецтво керування людьми / Д.О. Александров. – К. : Фінпрес, 1999.
2. Александров Д.О. Психологічне забезпечення оперативно-службової діяльності працівників міліції. – Частина 3. Психологічне забезпечення переговорної діяльності : навч.-метод. посіб. / Д.О. Александров, Я.Ю. Кондратьєв. – К. : НАВСУ, 2004.
3. Андреева Г.М. Социальная психология / Г.М. Андреева. – 2-е изд. – М. , 1988.
4. Асмолов А.Г. Психология личности / А.Г. Асмолов. – М. : МГУ, 1990.
5. Бандурка А.М. Конфликтология / А.М. Бандурка, В.А. Друзь. – X., 1997.
6. Бараненко Б.І. Психологія оперативно-розшукової діяльності. Загальна частина : навчальний посібник / Б.І. Бараненко ; МВС України, Луганська академія внутрішніх справ ім. 10-річчя незалежності України. – Луганськ : РВВ ЛАВС, 2003.
7. Бараненко Б.І. Психологія оперативного спілкування в діяльності оперативних підрозділів органів внутрішніх справ : навчально-практичний посібник / Б.І. Бараненко, В.А. Глазков, О.С. Звонко та ін. ; МВС України, Луганський державний університет внутрішніх справ. – Луганськ : РВВ ЛДУВС, 2007.

Функції прокуратури в контексті євроінтеграційних процесів України

Бойко Ю.Р., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри Глушко А.П.

При вступі до Ради Європи Україна взяла на себе зобов'язання, які саме зафіксовані у Висновку №190(1995) Парламентської Асамблеї Ради Європи [1]. Відповідно до цього можна сказати, що повноваження прокуратури поза сферою кримінального права не суперечать вимогам РЄ у тому випадку, якщо функції прокуратури не порушують принципу верховенства права, реалізуються у державних інтересах, відповідають європейським стандартам у частині дотримання прав і свобод людини у межах компетенції, наданої прокурорам за законом. Зокрема, у Резолюції 1244 (2001) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Виконання обов'язків і зобов'язань, взятих Україною при вступі до Організації» наголошується на не виконі Україною обов'язки і зобов'язання як країни-учасника РЄ. Тут і зазначається, що взяте зобов'язання щодо трансформації ролі і функцій прокуратури не виконане [3]. У зв'язку з цим актуальною є проблема трансформації функцій прокуратури до європейських стандартів.

Саме функціональна складова є однією з важливих у діяльності прокуратури. Під функціями прокуратури потрібно розуміти передбачені Конституцією або законами напрями та види її діяльності, які зумовлюються соціально-історичним призначенням

прокуратури, характеризуються наявністю визначеного предмета відання і спрямовані на досягнення завдань, які стоять перед цим органом за допомогою відповідних повноважень та правових засобів [4, с.11].

У теоретичному просторі однією із найбільш дискусійних є проблема наглядової функції. Погіршення справ зі станом законності в Україні, наводить на думку щодо недоцільності найближчим часом звужувати прокурорські функції, оскільки розвиток цивілізованих ринкових відносин, розширення господарського обігу вимагають зміцнення законності, а відтак посилення прокурорського нагляду в державі [6, с.8]. На мою думку, відмова від наглядової функції послабить контрольно-наглядові механізми і сприятиме подальшому розбалансуванню правоохоронної системи країни. Оскільки, прокурорський нагляд являє собою одну з форм реалізації функцій держави, спрямовану на виявлення, усунення і попередження порушень закону в правовідносинах, на які поширюється компетенція прокуратури. Висловлювались думки, щодо того, щоб виключити з функції нагляд за додержанням законності прав і свобод людини і громадянина, додержанням з цих питань органами державної виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, їх посадовими і службовими особами через те, що такий нагляд збігається зі спеціальним відомчим контролем, можливістю якого є набагато більшими, оскільки він здійснюється спеціалістами у вузькій сфері[5]. Варто зазначити, що у проекті Закону «Про прокуратуру», розробленому Комісією зі зміцнення демократії та утвердження верховенства права, який отримав схвальний відгук Венеціанської Комісії, задекларовано наступні функції прокуратури: нагляд за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство; підтримання державного обвинувачення в суді; нагляд за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних провадженнях, а також при застосування інших запобіжних заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян; представництво інтересів громадянина або держави в судді.

Вирішуючи проблему трансформації, важливим є визначити функції прокуратури за межами сфери кримінального права. Ця можливість функціонування визначається у Рекомендації Парламентської Асамблеї 1604 (2003)11 «Про роль прокуратури у демократичному суспільстві, заснованому на верховенстві права». Підкреслюється, що якщо прокуратура діє поза сферою кримінального права, необхідно забезпечувати, щоб ті чи інші повноваження прокурора щодо захисту прав людини не спричинялись до певних конфліктів інтересів, а також, щоб забезпечувалась повна незалежність органів прокуратури від втручання з боку будь якої гілки державної влади. Тому якщо прокуратура має повноваження поза межами кримінального права, необхідно забезпечити, щоб ці функції реалізовувались з особливою увагою до захисту прав і свобод людини й у відповідності до принципів верховенства права, законності, об'єктивності, справедливості та неупередженості [2].

Отже, Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи та Парламентської Асамблеї РЄ не забороняють прокуратурі виконувати певні функції за межами сфери кримінального права за умови, якщо ці функції

скеровуватимуться на захист прав людини і основних свобод й реалізовуватимуться відповідно до основних принципів.

Список використаних джерел:

1. Висновок N 190(1995) Парламентської Асамблеї Ради Європи щодо заявки України на вступ до Ради Європи, Страсбург, 26 вересня 1995 року.
2. Висновок № 3 (2008) Консультативної ради європейських прокурорів про «Роль прокуратури за межами кримінального права» прийнятий ССРЕ на 3-му пленарному засіданні (Страсбург, 15 – 17 жовтня 2008 р.)
3. Резолюція 1244 (2001) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Виконання обов'язків і зобов'язань, взятих Україною при вступі до Організації»
4. Грицасенко Л.Р. Конституційно-правовий статус прокуратури України в контексті світового досвіду/Л. Р. Грицасенко ; наук. конс. Ю. С. Шемшученко. – 2013
5. Жоган, Роман Анатолійович. Конституційно-правовий статус прокуратури в Україні: автореф. дис.канд. юрид. наук / Р. А. Жоган . – Київ : Б.В., 2010 . – 19 с.
6. Шемшученко Ю. Прокуратура України: шляхи реформування в аспекті входження в європейський простір / Ю. Шемшученко // Вісник Академії прокуратури України. – 2006. – № 4. – С. 5– 11.

Психологічні закономірності утворення слідів злочину та їх урахування в діяльності експерта-криміналіста

Гусев О.С., курсант ННПФЕКП НАВС

Будь яка діяльність людини здійснюється нею згідно її потребами і інтересами, які досягаються або напряму, шляхом прямого задоволення, скажімо, потреб у їжі, пізнанні, самовираженні, спілкуванні і т. ін.), або ж опосередковано, шляхом попереднього придбання (виготовлення) і використання відповідних засобів (включаючи грошові кошти), приладів тощо.

І в тому, і в іншому випадку йдеться про реалізацію двох головних психологічних складових структури діяльності: а) формування внутрішнього образу цієї діяльності згідно потреб і інтересів, що виникли в результаті внутрішнього розумового сприйняття й мотиваційного поштовху (інтеріоризація); б) перенесення цього образу в зовнішній план дій і власно самі ці дії (екстеріоризація) [1].

Тож, якщо перший із зазначених елементів є продуктом суто мисленого процесу і його зовнішнім відображенням може бути лише ідеальний слід (наприклад, людина лише поділилася думками з іншою людиною стосовно своїх потреб, інтересів і намірів щодо їх задоволення якимось шляхом), то другий елемент є вже реальним відображенням у зовнішньому просторі певних матеріальних слідів як результатів прямої або опосередкованої дії щодо задоволення згаданих потреб і інтересів [2].

Від зародження внутрішнього образу дії до власне самої цієї дії веде процес детального осмислення не тільки способів її здійснення, але також засобів (знаряддя) і різноманітних прийомів. Усе це людина обирає, спираючись на свої знання (у тому числі спеціальні), професію, трудові навички, свій життєвий досвід, поради фахівців і т. ін., що, як правило, знаходиться в тісній когнітивній взаємозалежності з індивідуальними психологічними властивостями й особливостями особистості. Саме ці властивості й особливості психологічно впливають на вибір і застосування інструментарію впливу на об'єкт чи предмет задоволення інтересів і потреб суб'єкта діяльності, а тому специфічно відображається зовні у вигляді